

ЯВЛЕНИЕ VII.

СЪЩИТЪ И Г-жа Николова.

Г-жа Николова (влиза невесела съ шапка на глава и чадъръ въ ржка; дохожда до срѣдъ стаята, забѣлзва непознатий и се стрѣсва, постъ се спуща и го прѣвръща). Брате мой милий!

Непознатий. Сестро! Марийо! (стои тѣ няколко секунди прѣвръщати).

Лазаръ. (уплашено отсѣква назадъ). Ахъ, ахъ, ахъ! вуйчо билъ този! Какво направихъ азъ? що ще стане съ мене? (хваща се за косата съ ржикъ и избѣга).

Воянчо и Тодорка (плесватъ съ ржикъ отъ радостъ). Вуйчо, вуйчо! Какво щастие! А ний го не познахме! (приближаватъ се и цѣлуватъ му ржка).

Г-жа Николова. Кога дойде? Азъ бѣхъ на посрѣщание, пѣкъ не можахъ да те видѣмъ.

Г-нъ Петровъ. Азъ дойдохъ съ желѣзницата, отъ станцията се качихъ на Първановата бричка, пѣкъ ты кждѣ срѣдъ пѣтя се строши, та оставихъ Първана да ѝ направи и ми докара нѣщата, а азъ дойдохъ пѣшкомъ. Отдавна съмъ вече тука.

Г-жа Николова. Значи, ти си се запозналъ съ моитѣ дѣца?

Г-нъ Петровъ. Запознахъ се и упознахъ ги дори до колкото трѣбва, само не имъ се обадохъ кой съмъ.

Г-жа Николова. Кждѣ е Лазаръ, той сега бѣше тукъ?

Г-нъ Петровъ. Доведи го, сестро, азъ искамъ да му кажѣ двѣ думи. [Г-жа Николова излиза].